

Story of the Transformation

It began as disorder
hurtful restraint as a kid we were poor and had less than nothing
rickety indigence before I wanting grief
a parable of complexes a syndrome a ghost
(it is as dire to miss it as lament it)
Coral shadow shattering pearls.
It began as a slippery gill whose
passing breath left me destitute
the plainest face in the playground I matter
not a whit and I'll neither grow nor sow
you've got it or you don't renounce it comply swallow
a maelstrom raven sky of eternal cold judgement
a set westerly a private privation
(a nuns' runt like all the rest
each one a lesbian or anorexic
the letter bet into the blood the hands the head
the conscience the cunt).
I shut my eyes and hoped beyond hope
to become once and for all everything I was.

But beauty corrupts. Beauty corrupts.
Coral shadow squandering pearls.
Day breaks conquering and there's boding in its gullet.
You fool! bedevilled with box ticking
and not what they held inside.
It was an idle giddy burst of flowers in winter
The rivers leapt back to themselves in pink waterfalls
butterflies and snails born from my hair
The smile of my breasts fuelled airplanes
Beauty corrupts
Beauty corrupts
My supple belly guided by spring
whelks spilled over my tiny hands
high praise pinched my heart
and I didn't know what to do with all that light in all that shadow.

They said: “your weapon will be your punishment”
they spat my virtues in my face in this
club we won’t have girls with scarlet lips
a vicious tide of filth gaining interest
that has nothing to do with my mascara
the mice burrowed into my room and dirtied the linen drawers
litres of scrap pitch lurking secretly litres
of control litres of mud-slingers kilos of suspicion raised
with just the arc of my eyebrows you should be hog-tied
stained grey and all trace erased with acid
renounce who I am just to write?
they skinned me alive for my long tapering neck
for the hair that springs from the nape in this
club we won’t have girls who strut
We don’t trust summer
Beauty corrupts.
Make bloody sure it’s worth it.

Yolanda Castaño

English translation by Keith Payne in *Six Galician Poets*, edited by Manuela Palacios. Arc
Publications, 2016.

Historia da transformación

Foi primeiro un trastorno
unha lesiva abstinencia de nena eramos pobres e non tiña nin aquilo
raquítica de min depauperada antes de eu amargor carente unha
parábola de complexos unha síndrome unha pantasma
(Aciago a partes iguais botalo en falla ou lamentalo)
Arrecife de sombra que rompe os meus colares.
Foi primeiro unha branquia evasiva que
non me quixo facer feliz tocándome co seu sopro
son a cara máis común do patio do colexio
a faciana eslamiada que nada en nada sementa
telo ou non o tes renuncia afaite traga iso
corvos toldando nubes unha condena de frío eterno
unha paciente galerna unha privada privación
(nena de colexio de monxas que fun saen todas
anoréxicas ou lesbianas a
letra entra con sangue nos cóbados nas cabezas nas
conciencias ou nas conas).
Pechei os ollos e desexei con todas as miñas forzas
lograr dunha vez por todas converterme na que era.

Pero a beleza corrompe. A beleza corrompe.
Arrecife de sombra que gasta os meus colares.
Vence a madrugada e a gorxa contén un presaxio.
Pobre parviña!, obsesionácheste con cubrir con aspas en vez de
co seu contido.
Foi un lento e vertixinoso agromar de flores en inverno
Os ríos saltaban cara atrás e resolvíanse en fervenzas rosas
borboletas e caracois nacéronme nos cabelos
O sorriso dos meus peitos deu combustible aos aeroplanos
A beleza corrompe
A beleza corrompe
A tersura do meu ventre escoltaba a primavera
desbordaron as buguinas nas miñas mans tan miúdas
o meu afago máis alto beliscou o meu ventrículo
e xa non souben que facer con tanta luz en tanta sombra.

Dixéronme: “a túa propia arma será o teu propio castigo”
cuspíronme na cara as miñas propias virtudes neste
club non admiten a rapazas cos beizos pintados de vermello
un maremoto sucio unha usura de perversión que
non pode ter que ver coa miña máscara de pestanas os
ratos subiron ao meu cuarto enluzaron os caixóns da roupa branca
litros de ferralla alcatrán axexo ás agachadas litros
de control litros de difamadores quilos de suspicacias levantadas
só coa tensión do arco das miñas cellas deberían maniatarte
adxudicarte unha estampa gris e borrar-te os trazos con ácido
renunciar a ser eu para ser unha escritora?
demonizaron o esguío e lanzal do meu pescozo e o
xeito en que me nace o cabelo na parte baixa da caluga neste
club non admiten a rapazas tan ben adobiadas
Desconfiamos do estío
A beleza corrompe.
Mira ben se che compensa todo isto.

Yolanda Castaño

From *Profundidade de campo*. Espiral Maior, 2007.